

L'episodi de la pecadora perdonada és
l'evangeli de l'amor i del perdó. Només el
Sona Sant Blac i hem d'estar-ne hi molt
agrats. No ens ha de sorprendre que Sant
Mateu i Sant Marc, que escrivien llurs evangelis
abans que Sant Blac, ometessin l'episodi de la
pecadora perdonada: Sant Blac escriu el seu
evangeli cap a l'any 60, o sigui trenta anys després
de la mort de Jesucrist, data en que la qual

2
aquesta pecadora perdonada per Jesús, ~~però~~
~~desconeguda~~ i no anomenada per Sant Lluç,
podia ésser morta. Creiem que cal tenir en
compte aquest detall per ~~no~~ a dispensar Sant
Mateu: Sant Marc de no haver contat un episodi
tan revelador de la misericòrdia de Jesús i que
ha fet ~~gustar~~ gloriar tanta gent. La Providència no
permeté que aquest evangeli es perdés. Per altra
part, si bé Sant Lluç l'explora clarament, ho
fa d'una manera discretíssima. D'aquesta lona
que ningú els pens de Jesús només ens diu
que era pecadora en la ciutat, "in civitate", però

no dia ^{tampoc} (el nom de la ^{ciutat} ~~provincia~~) encara que és 3
per més suposar que era una població de
Galilea.

No hi ha en tot l'Evangeli cap altre cas d'una
persona que es presenti a Jesús en demanda de
perdonar els seus pecats. Ara bé ¿com ho sabia
aquesta dona que Jesús podia perdonar els pecats?
Pensant en ~~ella~~ així descobrirem que a primers de
juny (any 28) Jesús guari el paralític de
Capernaum, aquell que fou baixat amb la seva
llitera a la sala plena de gent on es trobava Jesús.
Recordem el fet. Jesús, en ~~seure~~ constatar la fe d'aquell

malalt que havia fet sobre la tendalada per a
sollicitar a l'audient, li digué: "Tingas confiança, fill meu;
són perdunats els teus pecats." (Mt. IX, 2) Els escribes
i els fariseus que hi havia a la sala pensaven que
aquells parants eren una blasfèmia, perquè ¿qui sino
Déu, i només Déu, pot perdonar els pecats? Jesús, que
coneixia llurs malis pensaments, els renyà. I digué
llavors: "Què és més fàcil de dir: Et són perdunats els
pecats; o bé dir: Alça't i camina? Doncs perquè
s'apiguen que el Fill de l'home té potestat en la
perdonar els pecats aquí a la terra, dir al paralític:
Jo t'ho dic: Alça't, pren la teua llitera, i

verten a casa seva." I el paratític o alga
i, augmentant-se'n la llista, se n'anà, guerdit, a
casa seva. (Mt. IX, Mc. II, ~~Lu.~~ Lc. V)

Indubtablement, en tota la Galilea es parlà molt
d'aquest miracle. Ara bé: si la ~~cr.~~ cronologia enc
és útil per a explicar-nos que fins trenta anys
després de la mort de Jesús no fos convenient
registrar en un evangeli la ~~la~~ anècdota de la guerdora
perdonada també ens pot servir per a recordar que
entre el miracle de Cafarnaum i el gestó d'aquesta
dona innominada hi ha un lapse de pocs mesos, potser
només de setmanes.

Es evident que aquesta dona coneixia el miracle
de la farfata. Potser i tot li havia presentat. El
que és segur és que li havia pensat molt.

Quina idea en tenia aquesta dona de la persona de
Jesus? Ella sabia de cert que Jesús tenia la potestat
de perdonar els pecats, aquí a la terra, i que això li
era tan senzill com guarir aquell paralític, com ressuscitar
— prodigi més recent encara — el fill de la vídua
de Naïm.

Aquesta dona sentia una atracció sobrenatural
capvers la persona de Jesús. Veient-lo i ~~escultant-lo~~
escultant-lo sentia una vergonya punyent pel
sens pecats, una contrició vivíssima. Creia que
Jesús podria ressuscitar morts i perdonar els pecats
perque havia vingut del cel ~~perque~~ a esborrar els
pecats del món, perquè només Ell és Sant, només Ell
és el tenyor. Ella no sabia res del misteri de
la Santíssima Trinitat, però en plorar els seus
pecats sentia que el seu amor a Déu i a Jesús
es confonien en un sol amor i en demanava perdó
a Déu i a Jesús. Descriava amb vehemència confesar

els seus peccats als peccats de Jesús, l'únic que
podia perdonar-la, aquí marex, en aquest món. La
intenció sobrenatural d'aquesta dona només pot
explicar-se creient en l'acció de la gràcia. Jesús
elogiava la seva fe i el seu amor a Déu. I ella
arrabatarà per la violència el Regne de Déu. És
probabilíssim que aquesta dona ^{ercia,} a la seva manera,
en la divinitat de Jesús.

9

Un fariseu preguntà a Jesús que volgués menjar
amb ell, a casa seva seva. Sant eluc no din d'en
en aquest fariseu, només din que es sera timó,
però de timons n'hi havia molt en aquell país i de
fariseus moltíssims.

Timó convidà Jesús amb el desig de venure'l de
prop, d'establir-lo. De fet, timó no en tenia
gens; li sobrava, en canvi, esperit crític.

El menjador del fariseu era disposat com en
les cases de senyors: unes cèl·lules baixes al voltant
d'unnes taules baixes, el ~~es~~ conjunt en forma
de semicercle o bé de ferradura. Un invitats, assegats,

70
recolaven el bing esquerre damunt la taula
i tenien els peus, ~~seus~~ nous, enforn la
l'itiera, tocant quasi a terra. Al voltant de les
l'itieres hi havia un gas llimp; el servei es feia
pel davant.

Quan els invitats s'han instal·lat en els seus
llocs, heus aquí que entra en la sala una
dona que portant un vas d'alabastre amb
perfum.

Tothom se la mira, perquè aquesta dona — la
sant Ilce — "era pecadora en la ciutat." Bea
~~conscientment sabem~~ no és probable que si s'hagués
tractat d'una dona púdica ~~ella~~ s'atrevís a

entrar a casa d'un fariseu. De totes
maneres, era una dona de mala anomenada
en la ciutat.

D'arribada, s'agenolla als peus de Jesús, els
hi besa i es posa a plorar. Ha vingut per a
ungir els peus de Jesús amb perfum, distinció
freqüent en aquell temps, però l'emoció l'ha
travada i ~~per això~~ plorant en l'última veu els
ha mullat ~~de tot manera~~ fins a tal punt
que, no sabent com fer-s'ho, s'ha desfet la
cabellera i s'ha posat a eixugar-los i
besar-los i a ungir-los amb perfum i ~~llàgrimes~~
llàgrimes. Plorava jubilosament, la que havia

perant sense vergonya. La cabellera, ~~amagada~~ 12
~~de costre, però no~~ escondia el rostre, però
no ofegava el sanglot de la pobre dona. I constati
que una jovent considerava una humiliació deixar-se
veure amb els cabells en desordre.

Aquest defecte de plors havia provocat un
murmuri general si la presència de Jesús no
hagués imposat respecte. Però Jesús llegia els
pensaments de tot hom. Un sant lloc que fins
pensava: "Aquest home, a (Jesús) si fos profeta,
sabria qui és i com és la dona que el toca,
que és pecadora."

Jesus respongué. al pensament del fariseu 13

Sient:

— "Simó, tinc una cosa per dir-te."

— Digueu-me, Mestre — fa ell.

— ~~Donc~~ "Un prestador — explica Jesús — tenia
dos ventors; l'un devia cinc cents diners,
i l'altre cinquanta. No tenint ells per
pagar, en feren francs a tots dos. ¿Qui d'
ells, doncs, l'estimarà més?"

Responguent Simó, digué:

— "Suposo que aquell a qui ha condonat

més. 11

— Rectament has jalicat — fa Jesús.

I girant-se envers la dona diu a Simó:
— «Ves aquesta dona? He entrat a la teua casa
i no m'has donat aigua per als peus; ella, amb
llàgrimes els ha regat, i amb els seus cabells els
ha aixugat. No m'has donat el bes; ella,
des de que he entrat, no ha cessat de besar els
meus peus. No has ungut el meu cap amb
oli; ella, amb perfum ha ungut els meus
peus. En gracia d'això, jo et dic: els seus

peccats, els seus nombrosos peccats, són
perdonats, perquè ha estimat molt. Aquell,
però, a qui poc es perdona, estima poc!"

Parlant així, Jesús no comprometia pas
aquella dona, perquè era "pecadora en la ciutat."

Llavors Jesús diu a la dona:

— "Hón perdona els teus peccats."

Diu tant lluc que els immensos veus murmura-
ren en llur interior:

— "Què és aquest que fins perdona els peccats?"
Jesús, no fent cas d'aquests pensaments,

Din a la dona:

- "La terra fe t'ha salvat. Ves-te'n en pan."

Es ~~la~~ donar la fe a el que ha salvat la dona pecadora. En canvi, Simó, i ~~la major part~~ ~~d'aquells~~ el fariseu, i la major part d'aquells començats, plens d'esperit crític, no han entès. ~~se n'han anat de burla~~ res. Plens d'orgull, se n'han anat de burla.

"Ves-te'n en pan." La missió de Jesús, tal com anunciaven els àngels a Betlem, era portar la pau a les nacions, la pau, el Regne de Déu. Però és necessari el que ~~el~~

17
aquesta bona tenia i els fariseus no
tenien: bona voluntat. La fe es bona
voluntat, i la bona voluntat fàcilment es converteix
en amor.

El primer ^{a Déu i a Jesús} amor
contreix en el cor d'aquesta bona. La
contreixió sincera neix de l'amor, ~~però~~ i l'amor
augmenta la contreixió. Ella sap instintivament
que l'amor a Déu i la passió carnal no
poden coexistir; per consegüent sacrifica per
sempre més, crema definitivament, aquest esprit
de luxúria que ofèn a Déu i que la separa

18

de Déu, que feia i faria impossible que
Déu testifiqués a ella i que ella estimés a
Déu. L'amor sincer suscita l'abhoriment de
vers les coses que separen de Déu; llavors, la
contrició és sincera i el penitè és autèntic. L'amor
és sempre la causa i no l'efecte del penitè. I
així com l'amor augmenta la contrició, el
penitè augmenta l'amor i l'agraïment.

Entre els escriptoristes han sorgit discussions
sobre la paràbola dels dos sentors que formant
Jesus a Simó. Dintre algunes que en l'implacable
dequestes paràbols que feu Jesús d'aquesta

paràbola no s'ajustà exactament al sen 19
enunciat. Recordem que Jesús preguntà a Simó
quin dels dos lectors estimava més al generós
prestador que els havia condonat el deute. Simó
respongué que aquell a qui ha condonat més. Sembla
doncs que Jesús, en aplicar la paràbola a la
dona pecadora, havia de dir: "Estimarà molt
perquè li ha estat condonat molt." Però és
el cas que Jesús digué: "Són condonats els
seus molts pecats perquè ha estimat molt."

~~Observació~~ L'observació ~~de les~~ ~~exegeses~~ ~~de~~ ~~les~~ ~~exegeses~~
sels interpretes de li Evangelii